

„Is die zothed nog niet voorbij. Hoe kan je nu ooit een man worden en dan nog wel haar man?”

„Oom,” drong hij aan, „ik verdien uw verwijten, maar ik zie nu in dat ik gedwaald heb, dat mijn opvatting van het leven verkeerd was, antwoord mij eerst hoe is 't met haar? Is zij herstellend?”

De dokter zag hem doordringend aan.

„Is 't weer komedie die je speelt, of hoort dat bij je kunst?”

„Oom, wees niet zoo wreed!”

De tranen sprongen hem in de oogen en hij had groote moeite niet in snikken uit te barsten.

„Nu dan, zij leeft en is herstellend”

„Dan heeft u haar gered,” riep hij uit en greep beide handen van den dokter, die ze losrukte, „ik dank u, ik dank u!”

„Je hebt niets te danken, ik deed mijn plicht anders niet. Het kostte veel moeite en dikwijls vroeg ik mij af of het leven, dat ik trachtte te redden wel de moeite van het redden waard was. 't Is aan jou dit te beslissen!”

„Oom, ik zweer u”

„Een zware taak rust op je, zwaarder dan je denkt; ik hoop dat je er tegen opgewassen bent, maar dit zeg ik je vooraf, als model kan je haar niet meer gebruiken, haar schoonheid is weg, misschien voor goed!”

„Des te beter! Ik wil toch niet meer dat zij voor mij poseert; ik zweer het u plechtig.”

„Bedaard, bedoord. Beloof niet meer dan je volbrengen kunt.”

De tram hield stil.

„Mag ik haar zien?” vroeg Frank.

„Ik zal haar voorbereiden.”

De dokter trad in de huiskamer. Rose Marie zat in een gemakkelijken stoel bleek met gesloten oogen, die zij opsloeg toen de dokter binnenkwam; daar buiten spreidde zich de zee uit kalm als een uitgestrekt, nauwelijks doorploegd veld.

„Rose,” zeide de dokter zacht, „hoe is 't vandaag?”

„Bijzonder goed oom! Ik voel me geheel beter!”

„Nu, dat komt goed te pas! Ben je sterk genoeg om iemand te ontvangen?”

Zij zag hem vragend aan.

„Frank?”

Hij knikte van ja; zij glimlachte bitter.

„Denkt hij dan nog aan mij? Ik dacht dat hij mij niet meer noodig had!”

Er kwam een pijnlijke uitdrukking in de oogen van den dokter; zij zag het en eensklaps zich oprichtende, als kostte het haar moeite iets te overwinnen, zeide zij haastig:

„Laat hem komen, ik wacht hem, oom!”

„Ontvang hem vriendelijk Rose, door een toeval heeft hij mijn brieven niet ontvangen, en hij is hevig geschokt door het bericht van je ziekte dat hij zoo pas ontving.”